

Fussing: Til det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) skal jeg tillade mig den Bemærkning, at naar han mener, at Erstatningen skal staa i Forhold til Arbejdernes Løn og Dygtighed, forstaaer jeg naturligvis godt den Tanke, men saa maa ogsaa det ærede Medlem kunne sætte sig ind i min Tankegang, den nemlig, at den Arbejder, der er dygtig og har en god Løn, kan ogsaa bidrage noget til at sikre sig selv.

Det, at der i Bestemmelsen i § 13 forudsættes, at der finder Lægebehandling Sted, troede jeg ikke var det samme, som at der *skulde* finde Lægebehandling Sted. Jeg tror, det er let gørligt at give § 5 en Redaktion, som kan bestemme, at der *skal* være Lægebehandling.

Til det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) er det maaske ikke rigtig helt at undlade at sige noget. Jeg skal derfor gøre opmærksom paa, at jeg ikke har meldt mig som Modstander af Loven — saaledes udtalte det ærede Medlem sig. Jeg har sagt, at jeg — jeg husker ikke ganske bestemt de Ord, jeg brugte — vil være med til at fremme Loven, men jeg ønsker den lempet paa enkelte Punkter. At det skal betyde det samme som at jeg vil af med den, er det ærede Medlem egentlig ikke berettiget til at sige. Grunden til, at jeg ønsker den lempet, er ikke alene den, at jeg er industridrivende, og navnlig ikke, at jeg er i det Fag, hvortil jeg hører, thi naar Arbejdsgiverne der ville, kunne de faa deres Udgifter ind igen; de ere, som det ogsaa er udtalt fra anden Side, ikke udsatte for Konkurrence udefra. Jeg tror ikke, det har været almindeligt tidligere, at Bygningsfolk have regnet det til Udgift, som de hidtil have givet til Forsikring, men naar det bliver sat til en saadan Højde, saa lad det gaa ud over dem, som lader bygge; vi kunne jo nok tage os det temmelig roligt. Nej, men det er Konsekvenserne af at vedtage denne Lov, jeg er bange for, og saa vidt jeg erindrer, har det ærede Medlem netop haft Betæneligheder, da Sagen første Gang var til Behandling. Det er ikke som industridrivende, jeg har Betæneligheder, men som dansk Borger overhovedet og som Medborger til de andre, som senere ville faa samme Forpligtelse og ikke kunne skyde den fra sig. Det troede jeg egentlig var forstaaet tidligere, og jeg finder det slet ikke betænkeligt og slet ikke uheldigt og slet ikke uretfærdigt mod Arbejderne at forlange, at de skulle gøre noget selv. De fleste Ar-

bejdere, som komme ind under denne Lov, maa kunne hjælpe noget til, de maa kunne sikre sig yderligere, dersom det, de her faa, ikke bliver nok, og jeg synes, det har saa mange Goder, at enhver Mand gør noget for sig selv. Det er ikke heldigt, at det skal være noget, som man kan rose sig af, at være Arbejder, for saa faar man Hjælp fra alle Sider, og saaledes er Forholdet nær ved at blive: Naar en Mand melder sig som Arbejder, skal der tages langt mere Hensyn til ham end til andre. Jeg husker fra min Barndom, at der var noget, der hed privilegerede Stænder; jeg ved ikke rigtigt, hvad det var, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det var Embedsmænd. Nu tror jeg, at have vi nogen privilegeret Stand her i Landet, er det Arbejderne. Enhver, der har med Arbejderne at gøre, ved ganske sikkert, at det bliver vanskeligere og vanskeligere at faa Værdien ud af Arbejderne for de Beløb, de faa i Penge, og jeg synes, at de efterhaanden faa saa meget, at noget af det burde de anvende til at sikre sig selv. Jeg tror ogsaa, det er usundt her at bestemme den ene Gang efter den anden, at de skulle have nu det ene og nu det andet. Det er sikkert ikke den sidste Lov, vi se med Hensyn til at begunstige Arbejderne. De ville naturligvis sige, at det er deres Ret, og jeg kan heller ikke sige andet, end, at der er meget, der taler for, at man skal sikre Arbejderen noget, naar han kommer til Skade. Men der er virkelig mange andre, der kunde trænge til lige saa god Sikkerhed. Det er her den legemlige Beskadigelse, der er Tale om, men hvem tænker paa den, der faar en Skavank ved aandeligt Arbejde? Og han er dog lige saa god Invalid som disse. Saaledes ser jeg i alt Fald paa det. Jeg skal ikke komme videre, ind paa det, jeg har kun følt Trang til at værge mig noget mod det ærede 11te kongevalgte Medlem.

H. N. Hansen: Jeg maa blot nævne over for det ærede Medlem, at Loven netop lægger Vægt paa, at Arbejderne, ved at de skulle sygeforsikre sig for de første 13 Uger komme til at bære en stor Del af Byrden ved Invaliditeten.

Fussing: Saa forekommer det mig, at det var naturligere at bestemme, at den, der vil have Forsikring, skal selv have forsikret sig i de 13 Uger. Jeg synes det ligger saa nær.

P. Knudsen: Jeg har ikke kunnet lade denne Forhandling gaa til Ende uden at